

Рекли су ми да си као Троја

Рекли су ми да си као Троја,
Поносна,
Грандиозна,
Силна и лепа,
Чаробна и неосвојива.

Рекли су ми да си као Троја,
А ја сам те у сновима замишљао
Као тајни замак љубави
Чији су кључеви
Чаробне речи поезије.

Мислио сам да си принцеза
Која се пољупцем једним
Буди из снова,
Желео сам
Да кључ твог срца
Буде усна моја
И моја реч
Саткана од маште,
Рођене у твојим увојцима.

А давно су ми рекли
Да си неосвојива,
Да су пред блиставошћу твоје лепоте
И мачеви камење постајали,
Да су сва копља
Као сузе падала
Испред бедема твога срца.

Ја сам те гледао
Нежну као цвет,
Као лист најлепше маште

Који поветарац носи.

Ти си своју чаробну моћ
Скривала под сеном
Твог невиног погледа,
Уместо нежног срца
Имала си неосвојиви бедем,
А ја сам мислио
Принцеца стихова да си.

На крају,
И када последња реч
Падне пред бедемом срца твог,
Када се и последњи мач
Заледи у очају немоћи своје,
Када сва копља нападају
Као невинне сузе
Исплакане на капији твог срца,
И када немоћне усне
Престану љубити бедеме хладне,
Твоје срце
Освојиће неки коњ,
Са дрвеном главом
И вештачким телом,
То је залудност твоје неосвојивости
Тројо моја.

Милан Бајчета

Ја сам писац

Некада имам потребу да живим ствари, само да бих писала о њима
Као лани када сам измислила да сам те упознала
Да знам све о томе шта си у подзнаку
На шта помислиш прије него што склопиш очи
Тренутак пошто их отвориш
Знаш
Са десет је то била спознаја да је преко ноћи све објељело
Да су медањаци у рерни готови
И да су чизме суве за нову туру грудвања
А онда сам постала ово што јесам
Са двадесет
Са двадесет то је био поглед на твоје лице у случајном кафеу
И поглед на твоје лице у случајном кафеу
И поглед на твоје лице у...
Сада то су касни вечерњи сати
Јер само у касним сатима налазим времена за себе
Са самом собом
И за тебе
У себи
Моја подсвјест прилично ради на теби
У мени
И скоро да ће крај
Мада сада пишем све спорије
И спорије
И све је више прореда
И ријечи губе смисао
Јер
Ја сам писац
Некада имам потребу да живим ствари само да бих писала о њима
Као лани када сам измислила да сам те упознала.

Јелена Вуковић

Пјесма

Ја сам рођена на камену.
Клесале ме боре патника
који у незнању једног времена
дугине боје тражише.
Ја сам рођена на камену
сатканом од хиљаду боја
украшеном накитом рима
у вјечном трагању за душама
које умију
камену душу да удахну.
Вољела сам руку која ме стварала
и душу која није презала
да мојој живот удахне.
Играла сам се са хартијом и пером
са ријечима у снове упреденим
и била поклич ратника
нада патника
лијек боника
снага страдалника
муза умјетника
и пламен вјечног камена.

Ја сам данас умрла
на размеђи традиције и модерног
на рукама оних који вјерују
да сам тек данас рођена
да сам тек данас оживјела
тек данас проговорила
језиком који не разумијем
језиком који је утемељен
у хладним и празним душама.
Ја сам данас свезана

неким модерним словима
неким земаљским бојама
бојама које у пепео
дугине боје растачу
уз које ласте не полијећу
а срца пуна бола или радости
не умију чак ни да заплачу.
Потражи ме на неком другом мјесту.
Ја овдје не могу нити живјети
нити нестати.

Божица Грујичић